

14ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνες του 21ου Αιώνα
9-18 Μαρτίου 2012

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ
ΜΕ ΛΕΝΕ ΣΤΕΛΙΟ / Ο ΤΥΦΛΟΣ ΨΑΡΑΣ / PERAH ISTAR / ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

Συνέντευξη Τύπου παραχώρησαν την Τετάρτη 14 Μαρτίου 2012, στο πλαίσιο του 14ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, οι σκηνοθέτες **Γιάννης Κασπίρης** (Μελένη Στέλιο), **Στρατής Βογιατζής** και **Θέκλα Μαλάμου** (Ο τυφλός ψάρας), **Ελισάβετ Λαλουδάκη** και **Μάσιμο Πιτσοκάρο** (Perah Istar) και **Ήρα Ντίκα** (Σταυρούλα), οι ταινίες των οποίων συμμετέχουν στο διεθνές πρόγραμμα της διοργάνωσης.

Το ντοκιμαντέρ Perah Istar των Ελισάβετ Λαλουδάκη και Μάσιμο Πιτσοκάρο είναι αφιερωμένο στη συνύπαρξη ανθρώπων και περιστεριών, με φόντο το αστικό τοπίο. «Πριν την ταινία, η σχέση μας με τα περιστέρια ήταν ανύπαρκτη. Δε μας αρέσει να γυρίζουμε ταινίες για πράγματα με τα οποία συνδεόμαστε με κάποιο τρόπο, γιατί έτσι χάνεται ένα μεγάλο κομμάτι της χαράς του να μαθαίνουμε γι' αυτά, κάτι που μας αρέσει πολύ», είπαν οι σκηνοθέτες. Όσον αφορά στην απόφαση για τη δημιουργία της ταινίας η κ. Λαλουδάκη εξήγησε: «Θέλαμε να εστιάσουμε στη σχέση του ανθρώπου με τα ζώα στο αφιλόξενο αστικό περιβάλλον. Σκεφτήκαμε πως το κατεξοχήν αδέσποτο της πόλης δεν είναι ο σκύλος, αλλά το περιστέρι και κινηθήκαμε διαισθητικά. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον η αντίθεση ανάμεσα στο ένδοξο παρελθόν του περιστεριού, ενός από τα πρώτα ζώα που εξημέρωσε ο άνθρωπος, και στο αρνητικά φορτισμένο παρόν τους. Πρόκειται για μια μικρογραφία της σχέσης του ανθρώπου με τα ζώα. Το περιστέρι εξημερώθηκε, εκμεταλλεύτηκε κατά κόρον, εξιδανικεύτηκε, έγινε φορέας θετικών μηνυμάτων, σύμβολο της ειρήνης, το συναντάμε στην Τέχνη, αλλά από τη στιγμή που αρχίζει να δημιουργεί πρόβλημα, ξεκινά και η συστηματική δυσφήμισή του. Στην πραγματικότητα δεν είναι τόσο μεγάλο το πρόβλημα, ούτε πρόκειται να μας εξοντώσει το περιστέρι. Αν επρόκειτο, αυτό θα είχε ήδη συμβεί». Η σκηνοθέτιδα χαρακτήρισε τη διαδικασία ως «ένα ευχάριστο και αποκαλυπτικό ταξίδι για κάτι που φαίνεται ασήμαντο», ενώ ο κ. Πιτσοκάρο συμπλήρωσε: «Μετά από την ταινία άλλαξε η σχέση μας με τα περιστέρια. Πλέον όταν περπατάμε, τα βλέπουμε, τα προσέχουμε».

Η καθημερινότητα ενός ψαρά από τη Χίο, ο οποίος έχασε την όρασή του και το ένα του χέρι σε ηλικία 11 ετών ωστόσο επί 60 χρόνια συνέχισε να ψαρεύει, εκτυλίσσεται στο

ντοκιμαντέρ Ο τυφλός ψαράς των Στρατή Βογιατζή και Θέκλας Μαλάμου. Η σκηνοθετίδα αναφέρθηκε στη γνωριμία τους με τον ψαρά: «Ο κυρ Γιάννης ήρθε κάπως τυχαία στη ζωή μας. Ενώ βρισκόμασταν στη Χίο, μια ηλικιωμένη γυναίκα που πήγαινε να τον συναντήσει, μας έκανε ωτοστόπ. Ο Στρατής είχε ακούσει για αυτόν κι έτσι τον γνωρίσαμε την επόμενη μέρα, πήγαμε βόλτα μαζί του στην θάλασσα και θελήσαμε να τον κινηματογραφήσουμε». Ως προς τις δυσκολίες στην υλοποίηση της ταινίας, η κ. Μαλάμου σημείωσε: «Αρχικά, ο κυρ Γιάννης χρειάστηκε περισσότερο χρόνο για να μας καταλάβει και να μας αποδεχτεί. Εν τέλει όμως, νομίζω ότι η πιο δύσκολη στιγμή ήταν αυτή του αποχωρισμού, παρά της προσέγγισης». Και πρόσθεσε: «Δε έδειχνε ότι δυσκολεύεται στην καθημερινότητά του. Εγώ το θυμόμουν όταν βράδιαζε και τότε, στο σκοτάδι, καταλάβαινα ότι έτσι είναι γι' αυτόν πάντα». Με τη σειρά του, ο κ. Βογιατζής παρατήρησε: «Δεν υπήρξε στιγμή λύπησης ή οίκτου. Πρόκειται για έναν απίστευτα ζωντανό χαρακτήρα. Είχαμε την αίσθηση ότι κάναμε ένα ταξίδι με ένα σοφό άνθρωπο για δύο λόγους: πρώτον, γιατί περνούσαμε υπέροχα μαζί του και δεύτερον, επειδή ζούσε στο τώρα εκατό τοις εκατό. Είναι ένας φυσιολογικός άνθρωπος που βιώνει τη ζωή στην ολότητα της χωρίς να χάνει ούτε νότα από την ανθρώπινη μελωδία». Κλείνοντας, ο σκηνοθέτης σημείωσε: «Σε αυτή την ιστορία είναι σημαντικό ότι ο κυρ Γιάννης καταφέρνει να ορίζει το πεπρωμένο του. Χρειαζόμαστε τέτοιες ιστορίες ειδικότερα αυτή την εποχή. Μας βοηθούν περισσότερο να αισθανθούμε τη ζωή, από το να την ερμηνεύσουμε. Αυτό το ντοκιμαντέρ αποτελεί κομμάτι ενός ταξιδιού-project που επιθυμούμε να κάνουμε ανά την Ελλάδα, αναζητώντας τέτοιες ιστορίες και φέρνοντάς τις στο προσκήνιο, ώστε να αναδείξουμε τη σπουδαιότητα της ανθρώπινης ιστορίας».

Στη συνέχεια, το λόγο πήρε η σκηνοθετίδα Ήρα Ντίκα, η οποία μέσα από το ντοκιμαντέρ Σταυρούλα, παρακολουθεί μια μέρα από τη ζωή αυτής της 86χρονης γυναίκας. Η δημιουργός μίλησε για τη γνωριμία της με την ηρωίδα: «Η Σταυρούλα ήταν κάθε μέρα σπίτι μου, καθώς τη φρόντιζε η μητέρα μου, αλλά δεν την είχα δει πραγματικά ώσπου να πάρω την κάμερα στο χέρι. Γνώρισα έτσι έναν άνθρωπο και μάλιστα το βασικότερο για μένα ήταν πως είδα έναν ηλικιωμένο άνθρωπο ο οποίος ήταν ξανά μωρό». Όσο για τη σχέση μεταξύ τους, η σκηνοθετίδα παρατήρησε: «Η Σταυρούλα δεν είχε πρόβλημα με την κάμερα, με γνώριζε και με εμπιστευόταν αρκετά. Από τη στιγμή που αποφάσισα να παρατηρήσω κάποιον, έπρεπε να το κάνω χωρίς να αποφασίσω ότι δεν πρέπει να δείξω κάτι». Η προσωπικότητα της Σταυρούλας είναι πολύ ξεχωριστή. «Μου άρεσε πάρα πολύ το γεγονός ότι μπορεί να ήταν γερασμένη και νοσταλγική πολλές φορές, αλλά διάθετε πάντα μια χαρούμενη διάθεση. Μπορεί μέσα από την ταινία να μιλώ για το γήρας, ωστόσο ήταν μια ευχάριστη διαδικασία, αφού και η Σταυρούλα είναι αισιόδοξη σαν άνθρωπος. Υπήρξε ποιήτρια και δασκάλα και το μεγάλο της παράπονο ήταν ότι ο άντρας της, τον οποίο αγαπούσε πάρα πολύ, επειδή ήταν πολύ ερωτευμένος και ζήτησε δεν την άφησε να συνεχίσει να διδάσκει. Ακόμα κάθομαι μαζί της, την ακούω, μπορεί και να την ξανακινηματογραφήσω, γιατί κάθε φορά που μιλάμε είναι ξεχωριστή», επεσήμανε η σκηνοθετίδα.

Με αφετηρία το θέμα της «διαφορετικής φυσιολογικότητας» ως εισαγωγή στη δική του ταινία, ο σκηνοθέτης Γιάννης Κασπίρης μίλησε για το ντοκιμαντέρ Με λένε Στέλιο, όπου καταγράφει την καθημερινότητα του Στέλιου Κυμπουρόπουλου. Ο Στέλιος είναι γιατρός - πέρασε με κορυφαία βαθμολογία στην Ιατρική - και τετραπληγικός. Για τη γνωριμία του με τον ήρωα ο σκηνοθέτης είπε: «Ο Στέλιος ήρθε και μου έπιασε συζήτηση στην προβολή μιας ταινίας που είχα κάνει με θέμα τη σχιζοφρένεια. Θυμάμαι ότι μετά από πολλή ώρα που μιλούσαμε, συνειδητοποίησα ότι έπειτα από το πρώτο σοκ που όλοι εμείς οι νεοέλληνες παθαίνουμε απέναντι στους ανάπηρους, τους διαφορετικούς, τους γέροντες κλπ, τον αντιμετώπισα σε ισότιμη βάση. Του είπα "έτσι νιώθω απέναντί σου, μήπως να κάνουμε μια ταινία και να δείξουμε έτσι τα πράγματα;». Ο Στέλιος συμφώνησε και πρότεινε να κάνουμε ένα ντοκιμαντέρ για το κίνημα Ανεξάρτητη Διαβίωση της Βόρειας Ευρώπης και όχι για τη ζωή του. Στην πορεία μάλλον τον ξεγέλασα όμως, διότι δεν ασχολήθηκα με αυτό

το θεωρητικό μέρος αλλά το άφησα να εννοηθεί». Ο κ. Κασπίρης εξομολογήθηκε: «Είχα αγωνία στην προβολή της ταινίας στο 14ο ΦΝΘ, γιατί μετά από ενάμιση χρόνο γυρισμάτων, ο Στέλιος και οι γονείς του δεν είχαν δει το φιλμ. Νομίζω όμως ότι ξεπεράστηκε αυτή η ανησυχία. Σε αυτό βοήθησε και ο διευθυντής του ΦΚΘ, Δημήτρης Εϊπίδης, και θέλω να τον ευχαριστήσω, καθώς φρόντισε να έρθουν στη Θεσσαλονίκη και να είναι παρόντες στην προβολή». Ο δημιουργός σημείωσε: «Υπάρχουν προκαταλήψεις και αυτό είναι θέμα παιδείας. Θέλω να ελπίζω ότι ο Στέλιος σε αυτή την ταινία μεταφέρει ένα αισιόδοξο μήνυμα, ειδικά σε αυτούς τους καιρούς που ζούμε. Ο λόγος που καταπιάστηκα με το συγκεκριμένο θέμα ήταν ότι προσπάθησα να ξεπεράσω την προσωπική μου κατάθλιψη με όλα αυτά που συμβαίνουν και θεωρώ ότι μέσα από το Στέλιο γεννιέται μια θετική άποψη για τη ζωή». Ο κ. Κασπίρης επεσήμανε: «Ο Στέλιος τα βλέπει πολύ αισιόδοξα και στην καθημερινότητά του όλοι τον αγκαλιάζουν, πράγμα που το εκφράζει. Μεταφέρει τη διαφορετικότητά του και το μήνυμα να μην τον λυπούνται, ότι είναι ισότιμος. Είναι σπουδαίο μυαλό και διαθέτει ήθος, απλά δε θέλει να έχει μια διαφορετική αντιμετώπιση, επιθυμεί ό,τι ισχύει για όλους να ισχύει και για εκείνον».

Το σύνολο των ελληνικών ταινιών του προγράμματος του 14ου ΦΝΘ χρηματοδοτούνται, μεταξύ άλλων δράσεων του 14ου ΦΝΘ, από την Ευρωπαϊκή Ένωση - Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, στο πλαίσιο του ΠΕΠ Κεντρικής Μακεδονίας 2007-2013.

του ανταποκριτή μας **Γιάννη Ραουζαίου** ✉ giannis.raouzaios@myfilm.gr